

GEORGE R. R.
MARTIN

HRA

TRŮNY

ARGO

GEORGE R. R.
MARTIN

HRA
O TRŮNY

Z anglického originálu *Game of Thrones*,
vydaného roku 1996 nakladatelstvím Bantam Spectra,
přeložila Michala Marková.

Obálku s použitím kresby Kateřiny Bažantové
upravil Pavel Růt.

Grafická úprava Libor Batrla.

Odpovědný redaktor Richard Klíčnick.

Jazyková redaktorka Soňa Benediktová.

Jazyková korektura Ludmila Böhmová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Konzultace Icefire.cz

Heraldické znaky Virginia Norey.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2017 jako svou 3386 a 3389. publikaci.

Vytiskla tiskárna Protisk.

Vydání první.

Mimo obvyčejné vydání vychází též 200 číslovaných kusů
s grafickým listem Kateřiny Bažantové tištěných na papíře Classic chamois,
z nichž 66 prvních kusů číslovaných římskými číslicemi I–LXVI
svázal do kůže Karel Havlík. Zbýlých 134 kusů bylo svázáno
do potištěného plátna.

ISBN 978-80-257-2283-1

ISBN 978-80-257-2286-2 (speciální výroční vydání)

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na www.facebook.com/argo.cz

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877

252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

PROLOG

„**M**ěli bychom vyrazit zpátky,“ naléhal Gared, když na okolní lesy začala padat tma. „Ti zdivočelí jsou mrtví.“
„Bojíš se mrtvých?“ zeptal se ser Waymar Royce s náznakem úsměvu.

Gared mu na vějičku neskočil. Byl starý, padesátka už mu minula, a takových bezvýznamných lordů viděl za život spousty. „Kdo je mrtvý, ten je mrtvý,“ poznamenal. „S mrtvými se trápit nemusíme.“

„Takže jsou vážně mrtví?“ zeptal se Royce tiše. „Jaký máme důkaz?“

„Will je viděl,“ řekl Gared. „A jestli on říká, že jsou mrtví, mně to jako důkaz stačí.“

Will tušil, že ho do té roztržky dřív nebo později zatáhnou. Býval by si přál, aby to bylo spíš později. „Moje máma říkávala, že mrtví nezpívají,“ vložil se do hovoru.

„Moje kojná mi říkala totéž, Wille,“ odpověděl Royce. „Jenže nesmíš věřit ničemu, cos slyšel u ženského prsu. I od mrtvých se toho můžeme hodně naučit.“ Jeho příliš hlasitá slova se v lesním soumraku rozlehla ozvěnou.

„Máme před sebou dlouhou cestu,“ podotkl Gared. „Osm dní, možná devět. A padá tma.“

Ser Waymar Royce lhostejně pohlédl na nebe. „To se touhle dobou stává každý den. Copak tě tma připravila o mužnost, Garede?“

Will postřehl, že Gared sevřel rty a z očí pod těžkou černou kápí mu čišší stěží potlačovaný vztek. Gared u Noční hlídky strávil čtyřicet let, dal se k ní

už jako chlapec a nebyl zvyklý, aby si z něj někdo utahoval. Jenže teď šlo ještě o něco jiného: Will ze staršího muže cítil víc než raněnou hrdost. Bylo to cosi skoro hmatatelného, neklidné napětí, které se hrozivě podobalo strachu.

Will byl stejně nesvůj jako on. Na Zdi sloužil čtyři roky. Když ho za Zeď poslali poprvé, vybavily se mu všechny ty dávné povídačky a útroby se mu sevřely děsem. Později se tomu smál. Teď už byl ostřílený harcovník, měl za sebou stovky průzkumných výprav a nekonečná temná divočina, které lidé z jihu říkali Začarovaný hvozď, už ho nikterak neděsila.

Až do dnešního večera. Dnes bylo něco jinak. Ta tma v sobě skrývala napětí, ze kterého mu naskakovala husí kůže. Devět dní už jeli na sever, na severozápad a pak zase na sever, hnali se dál a dál ode Zdi po stopě bandy nájezdníků. Každý den byl horší než ten předchozí. A dnešek byl nejhorší. Ze severu fičel ledový vichr a stromy v něm ševalily, jako by byly živé. Celý den Willovi připadalo, že je cosi sleduje, cosi studeného a neúprosného, cosi, co ho nemá rádo. I Gared to cítil. Will by ze všeho nejradši vzal nohy na ramena a vyrazil do bezpečí Zdi, ale s takovými myšlenkami se člověk svému veliteli nesevřuje.

Zvláště ne veliteli, jako byl tenhle.

Ser Waymar Royce byl nejmladší syn starého rodu s příliš mnoha dědici. Byl to pohledný osmnáctiletý mládenec, šedooký, pružný a stíhlý jako nůž. Na černém válečném oři se nad Willem a Garedem na drobných konících přímo tyčil. Měl černé kožené boty, černé soukenné kalhoty, černé rukavice z krtčí kožešiny a krásnou, leskle černou, poddajnou kroužkovou košili oblečenou přes vrstvy černé vlny a tvrzené kůže. Ser Waymar nebyl přísedním bratrem Noční hlídky ještě ani půl roku, ale nikdo ho nemohl osočit, že by se snad na své poslání dostatečně nepřipravil. Alespoň co se šatníku týče.

Jeho výbavu korunoval plášť ze soboliny husté, černé a hebké jako hřích. „Vsadím se, že je všechny pozabíjel sám,“ vykládal Gared kumpánům nad vínem. „Že jim ukroutil ty jejich mrňavý hlavičky, náš slavnej bijec.“ A všichni se chechtali.

Těžko přijímat rozkazy od muže, kterému se smějete nad číší vína, přemítal Will, zatímco se v sedle chvěl zimou. Gared měl zřejmě podobné myšlenky.

„Mormont řekl, ať je stopujeme, a to jsme provedli,“ nadhodil Gared. „Jsou mrtví. Už se tím nemusíme trápit. Máme před sebou těžkou cestu. Tohle po-

časí se mi nelíbí. Jestli začne sněžit, pojedeme zpátky čtrnáct dní, a to je snít
to nejlepší, v co můžeme doufat. Zažil jsi někdy ledovou bouři, můj pane?“

Lordí mládě ho zřejmě neposlouchalo. Ser Waymar tím svým zpola znu-
děným a zpola roztržitým způsobem hleděl do houstnoucího šera. Will už
s ním strávil dost času a věděl, že když se tváří takhle, není radno ho vyru-
šovat. „Pověz mi ještě jednou, cos viděl, Wille. Pěkně dopodrobna. Nic ne-
vynechej.“

Než se Will dal k Noční hlídce, byl to lovec. Vlastně pytlák. Svobodní
jezdci lorda Mallistera ho nachytali přímo v Mallisterově lese, kde stahoval
jednoho z Mallisterových jelenů. Dostal na vybranou – buď obleče černou,
nebo mu useknou ruku. Nikdo se neuměl lesem plížit tišeji než Will, a černí
bratři tohle jeho nadání objevili velmi záhy.

„Ten tábor je dvě míle odtud, za tamhletím hřbetem, hned u potoka,“ spustil
Will. „Došel jsem, kam až jsem se odvážil. Je jich tam osm, mužů i žen. Děti
jsem neviděl. Postavili si u skály přístřešek. Rozeznal jsem ho, i když je teď už
skoro zapadaný sněhem. Oheň nehořel, ale ohniště bylo zřetelně vidět. Nikdo
se nehýbal. Díval jsem se dlouho. Nikdo živý by takhle nehybně neležel.“

„Viděl jsi krev?“

„Ne,“ připustil Will.

„Viděl jsi zbraně?“

„Pár mečů, pár luků. Jeden muž měl sekeru. Byla na pohled těžká, dvou-
břitá, nepříjemný kus železa. Ležela mu na zemi hned u ruky.“

„Všiml sis polohy těch těl?“

Will pokrčil rameny. „Pár jich sedí opřených o skálu. Většina leží na zemi.
Jako by upadli.“

„Nebo usnuli,“ nadhodil Royce.

„Upadli,“ nedal se Will. „Jedna ženská je napůl schovaná ve větvích žele-
zostromu. A kouká do prázdna.“ Nejistě se usmál. „Dával jsem pozor, aby mě
nezahlídla. A když jsem přišel blíž, zjistil jsem, že se taky nehýbe.“ Mimo-
děk se zachvěl.

„Tobě je zima?“ otázal se Royce.

„Trochu,“ zamumlal Will. „To ten vítr, pane.“

Mladý rytíř se otočil ke svému prošedivělému zbrojnoši. Kolem šustily umr-
zající listy a Royceův kůň sebou nepokojně šil. „Co myslíš, že ty lidi zabilo,

Garede?“ zeptal se ser Waymar jakoby nic a upravil si záhyby dlouhého sobolího pláště.

„Mráz,“ prohlásil Gared s neotřesitelnou jistotou. „Zmrzlé lidi už jsem viděl minulou zimu, i tu předminulou, když jsem byl skoro ještě chlapec. Všichni mluví o čtyřicet stop hlubokých závějích a o vyjícím vichru ze severu, ale opravdový nepřítel, to je mráz. Přikrade se k vám tišeji než tady Will, takže se nejdřív jenom klepete, jektají vám zuby, podupávají nohama a sníte o svařeném víně a pěkně roztopeném krbu. A pálí. Nic nepálí tak jako mráz. Ale trvá to jenom chvílku. Pak vám zaleze do těla, během chvílky vás naplní a vy už nemáte sílu s ním bojovat. Jednodušší je prostě jen sedět nebo usnout. Říká se, že ke konci vás nic nebolí. Nejdřív na vás padne slabost, začnete být ospalí, před očima se vám všechno začne rozplývat, a pak jako kdybyste se nořili do moře teplého mléka. Všechno hezky v klidu.“

„Ty jsi ale výřečný, Garede,“ podotkl ser Waymar. „To bych do tebe neřekl.“

„I mě už mráz načal, mladý pane.“ Gared si stáhl kápi a dopřál seru Waymarovi důkladný pohled na pahýly v místech, kde míval uši. „Obě uši, tři prsty u nohou a malíček levé ruky. A to jsem z toho vyvázal ještě dobře. Mého bratra jsme našli zmrzlého na hlídce. Usmíval se.“

Ser Waymar se otrásl. „Měl ses víc oblékat, Garede.“

Gared probodl mladého lorda zuřivým pohledem a jizvy kolem děr tam, kde mu mistr Aemon kdysi odřízl boltce, mu hněvivě zrudly. „Uvidíme, jak se dokážeš obléct ty, až přijde zima,“ utrousil. Opět si natáhl kápi a už zase se mlčky, dotčeně hrbil na svém koníkovi.

„Jestli Gared říká, že zmrzli, tak –“ začal Will.

„Vylosoval sis minulý týden nějakou hlídku, Wille?“

„Ano, můj pane.“ Nebylo týdně, kdy by si těch zatracených hlídek nevylosoval aspoň tucet.

„A jak vypadala Zed?“

„Plakala, pane,“ zamračil se Will. Když to mladý lord takhle zdůraznil, náhle mu to došlo. „Takže zmrznout nemohli. Jestli zed plakala, tak ne. Nebylo na to dost zima.“

Royce přikývl. „Chytrý kluk. Minulý týden bylo pár lehkých mrazíků, tu a tam chumelilo, ale rozhodně nebyl takový mráz, aby zabil osm dospělých lidí. Navíc lidí oblečených v kožešinách, s přístřeším po ruce a s možností roz-

dělat oheň.“ Rytíř se sebejistě usmál. „Doved' nás tam, Wille. Chci ty mrtvolky vidět na vlastní oči.“

A pak už se nedalo nic dělat. Dostali rozkaz, a čest je zavazovala poslechnout.

Will šel jako první. Jeho chundelatý koník opatrně prošlapával cestu podrostem. Včera v noci napadlo trochu sněhu a pod tím popraškem na neopatrné a nebezpečné číhaly kameny, kořeny a díry. Za ním jel ser Waymar Royce na netrpělivě frkajícím černém oři. Pro průzkumnou výpravu byl tenhle válečný kůň špatná volba, ale zkuste to mladému lordovi vysvětlovat. Starý zbrojnoš Gared skupinku uzavíral a za jízdy si cosi mumlal.

Soumrak houstl. Bezmračné nebe bylo nejdřív temně fialové jako stará podlitina, pak zčernalo. Začaly se objevovat hvězdy. Vyšel půlměsíc. Will byl za jeho světlo vděčný.

„Určitě můžeme jít rychleji, vidíte,“ řekl Royce, když byl měsíc vysoko na nebi.

„S tímhle koněm ne,“ odsekl Will. Strach v něm probouzel opovážlivost. „Možná by můj pán mohl jít jako první!“

Ser Waymar Royce se neobtěžoval odpovédět.

Kdesi v hloubi lesa zavyl vlk.

Pod jedním pokrouceným železostromem Will přitáhl koni oště a seskočil.

„Proč zastavuješ?“ zeptal se ser Waymar.

„Líp bude jít zbytek cesty pěšky. Je to jenom tamhle za tím hřbetem.“

Royce chvilku nehnutě seděl a zamyšleně hleděl do dálky. V korunách stromů zašvelel chladný vítr. Skvostný sobolí plášť se zavlnil, jako by byl živý.

„Je to nějaké divné,“ zamumlal Gared.

Mladý rytíř mu uštědřil pohrdavý úsměv. „Vážně?“

„Ty to necítíš, pane?“ zeptal se Gared. „Musíš naslouchat temnotě.“

Will to cítil. Čtyři roky byl u Noční hlídky, ale jaktěživ neměl takový strach. Co to je?

„Vítr. Šustí listí. Vyje vlk. Který z těch zvuků z tebe dělá třasořitku, Gared?“ Když Gared neodpovídal, Royce pružně seskočil z koně. Pevně svého oře uvázal k nízké větvi kus od ostatních zvířat a vytáhl z pochvy dlouhý meč. Na jílci se zatřpytily drahokamy, měsíční světlo sklouzlo po lesklé oceli.

Byla to překrásná zbraň, mistrovské dílo, a od pohledu nová. Will pochyboval, že kdy řála v hněvu.

„Stromy jsou tu husté,“ varoval Will. „S tím mečem se do nich zamotáte. Nůž by byl lepší.“

„Až budu chtít poradit, zeptám se tě,“ prohlásil mladý lord. „Garede, ty zůstaň tady. Hlídej koně.“

Gared sesedl. „Musíme rozdělat oheň. Já se o to postarám.“

„Nejsi blázen, starochu? Jestli jsou v tomhle lese nepřátelé, tak je oheň to poslední, co potřebujeme.“

„Jsou taky nepřátelé, které oheň odradí,“ opáčil Gared. „Medvědi, zlovci a... a jiné věci...“

Ser Waymar pevně sevřel rty. „Žádný oheň.“

Garedovi stínila tvář kápě, ale Willovi neuniklo, jak tvrdě se mu při pohledu na rytíře zablýsklo v očích. Chvilku měl strach, že starší muž sáhne po meči. Byla to krátká a nehezka zbraň s jílcem zmatnělým potem a opotřebovaným ostrím samý zub, ale kdyby ho Gared vytáhl z pochvy, Will by na život mladého lorda nevsadil ani zlámaný měďák.

Nakonec Gared sklopil pohled a odvrátil se. „Tak tedy žádný oheň,“ utrousil si pro sebe.

Royce to vzal jako souhlas. „Běž první,“ přikázal Willovi.

Will se začal proplétat houštím a pak vyrazil po svahu na nízký hřbet, kde si předtím pod jedním strážným smrkem udělal pozorovatelnu. Zem pod tenkou vrstvičkou sněhu byla mokrá a rozbahněná, klouzalo to a na kamelech a skrytých kořenech se dalo snadno zakopnout. Will stoupal nehlučně. Za sebou slyšel tichouňkou kovové chřestění pánovy kroužkové košile, šustění listů a tiché nadávky, jak se pánovi převislé větve zachytávaly o meč a tahaly ho za ten jeho úchvatný plášť.

Mohutný strážný smrk stál přímo na hřebenu, jak si Will pamatoval, a spodní větve klonil pouhou stopu nad zem. Will sebou plácl na břicho do bláta a sněhu, vplížil se pod strom a zadíval se dolů na mýtinu.

Krev mu ztuhla v žilách a chvíli ani nedýchal. Měsíc svítil na mýtinu, na popel v ohništi, na zasnežený přístřešek, na velkou skálu, na polozamrzlý potůček. Všechno vypadlo stejně jako před pár hodinami.

Jen oni byli pryč. Ty mrtvoly zmizely.

„Bohové!“ ozvalo se za ním. Ser Waymar Royce vylezl až nahoru a ohnal se mečem po jakési větvi. Zastavil se na hřebeni s mečem v ruce. Pláště se mu za zády vzdul ve větru a mladý lord se vznešeně rýsoval proti hvězdnému nebi všem na očích.

„K zemi, pane!“ zašeptal Will naléhavě. „Něco mi tu nehraje.“

Royce se ani nepohnul. Shlédl na prázdnou mýtinu a zasmál se. „Ti tví mrtví se asi šli utábořit jinam.“

Willa zradil hlas. Usilovně hledal slova, která mu unikala. To přece není možné. Očima pátral po opuštěném tábořišti, až se pohledem zarazil na té sekeře. Velká, dvojbřitá bojová sekera pořád ležela tam, kde ji viděl naposledy. Nikdo s ní ani nehnu. Taková cenná zbraň...

„Vstávej, Wille,“ velel ser Waymar. „Nikdo tady není. Neschovávej se v křoví.“

Will ho jen nerad poslechl.

Ser Waymar si ho měřil nespokojeným pohledem. „Nehodlám se do Černého hradu ze své první průzkumné výpravy vrátit s nepořízenou. My ty lidi najdeme.“ Rozhlédl se. „Vylez na ten strom. A rychle. Hledej oheň.“

Will se beze slova odvrátil. Nemělo smysl se hádat. Vítr měnil směr. Zařezával se mu do masa. Will přistoupil ke stromu, k mohutnému, šedozelenému smrku, a začal šplhat vzhůru. Za chvíli měl dlaně lepkavé smůlou a pro samé jehličí nic neviděl. Strach mu plnil útroby jako nestravitelný pokrm. Šeptem se pomodlil k bezejmenným lesním bohům a vytáhl dýku z pochvy. Skouzl ji mezi zuby, aby měl na cestu vzhůru obě ruce volné. Chuť chladného železa ho uklidňovala.

Vtom mladý lord dole pod ním vykřikl: „Kdo je tam?“ Will mu z hlasu vyčetl nejistotu. Přestal šplhat, poslouchal, díval se.

A les mu odpověděl: zaševlely listy, ledově zaklokotal potok, v dálce zahoukala sněžná sova.

Jiní nevydali ani hlásku.

Koutkem oka Will zachytil pohyb. Lesem klouzaly bledé postavy. Otočil se a ve tmě zahlédl bílý stín, který vzápětí zmizel. Větve se zlehka pohupovaly ve větru a dřevěnými prsty škrábaly jedna o druhou. Will otevřel ústa, aby mladého lorda varoval, ale slova jako by mu zamrzla v hrdle. Třeba se spletl. Třeba to byl jen pták, jen odraz na sněhu, jen hra měsíčního světla. Co to vlastně viděl?

„Kde jsi, Wille?“ zavolal ser Waymar vzhůru. „Vidíš něco?“ Pomalu, s náhlou obezřetností se otáčel dokola, s mečem v ruce. Určitě je cítil, jako je cítil Will. Vidět nic nebylo. „Odpověz mi! Proč je taková zima?“

A opravdu byla zima. Will se celý roztřesený ještě pevněji přimkl ke stromu a obličej přitiskl ke kmeni. Na tváři ucítil hebkou, lepkavou smůlu.

Ze tmy lesa se vynořil stín. Zastavil se před Roycem. Byl vysoký a vyzáblý, tvrdý jako staré kosti, s mléčně bílou kůží. Jeho zbroj jako by s každým pohybem měnila barvu: hned byla bílá jako padlý sníh, hned černá jako stín a celá tečkovaná temně šedou zelení stromů. Při každém kroku se vzory čerily jako měsíční světlo na vodě.

Will zaslechl, jak seru Waymaru Royceovi z hrdla dlouze uniká syčivý dech. „Nepřibližuj se,“ varoval mladý lord. Zajíkl se jako malý kluk. Přehodil si dlouhý sobolí plášť přes ramena, aby si uvolnil paže k boji, a sevřel meč oběma rukama. Vítr ustal. Bylo velice chladno.

Jiný na neslyšných nohou klouzal vpřed. V ruce držel dlouhý meč, jaký Will jaktěživ neviděl. Tahle čepel nebyla ukuta z žádného lidem známého kovu. Byla průsvitná, měsíční světlo jako by ji oživovalo, byl to křišťálový střep tak tenoučký, že při pohledu proti ostří téměř mizel. Slabě, modře světélkoval přízračným světlem, které se mu přelávalo po ostří, a Will si byl bůhvíproč jistý, že je ostřejší než všechny břitvy světa.

Ser Waymar se mu postavil srdnatě. „Dobrá, tak si zatančíme.“ A vzdorně zvedl svůj meč až nad hlavu. Ruce se mu tou tíhou chvěly, nebo to možná bylo zimou. Ale Willa napadlo, že právě v té chvíli přestal být chlapcem a stal se z něj muž Noční hlídky.

Jiný se zastavil. Will zahlédl jeho oči, hlubší a modřejší než jakékoliv oči lidské, modré tak, že pálily jako led. Utkvěly na zdviženém, třesoucím se meči, zadívaly se na měsíční svit chladně pableskující na kovovém břitu. Na zlomek okamžiku Will zadoufal.

Tiše se vynořili ze stínů a byli navlas podobní tomu prvním. Byli tři... čtyři... bylo jich pět... Možná Ser Waymar cítil ten chlad, který s sebou nesl, ale nezahlédl je ani nezaslechl. Will na něj měl zavolat. Byla to jeho povinnost. A kdyby to udělal, byla by to jeho smrt. Zachvěl se, pevně se chytil stromu a mlčel dál.

Bledý meč chvějivě prořízl vzduch.

Ser Waymar proti němu vyrazil ocelí. Když se čepele střetly, nezazvonilo to kovem o kov, ozval se jen tenký, téměř neslyšný zvuk, jako když zvíře zavřeští bolestí. Royce odrazil druhý úder, třetí, pak o krok ucouvl. Další sprška výpadů a další krok vzad.

Za ním, vpravo, vlevo, všude kolem něj stáli tiší, trpěliví diváci bez tváří a díky měňavým vzorům pancířů byli v lese téměř neviditelní. Nikterak se nesnažili zasáhnout.

Meče se střetávaly znovu a znovu, až měl Will chuť zacpat si uši, aby to jejich divné, úzkostné sténání neslyšel. Ser Waymar prudce oddechoval námahou, od úst mu v měsíčním světle šla pára. Čepel jeho meče se bíle ojínila, na meči *Jiného* tančilo bledé modré světlo.

Pak náhle Royce jeden úder odrazil příliš pozdě. Bledý meč mu pronikl kroužkovou zbrojí pod paži. Lord vykřikl bolestí, mezi kroužky se vyřinula krev. V chladu se z ní kouřilo a tam, kde její kapky dopadly do sněhu, byla rudá jako oheň. Ser Waymar si přejel dlaní po boku. Krtčí rukavice nasákla červení.

Jiný pronesl cosi v jazyce, který Will neznal: jeho hlas zněl, jako když na zamrzlém jezeře zapraská led, a v těch slovech byl výsměch.

Sera Waymara Royce konečně přemohl vztek. „Za Roberta!“ vykřikl, oběma rukama pozvedl ojíněný meč, zuřivě vyrazil kupředu, čepelí naplocho máchl do strany a vrhl se celou vahou za ním. *Jiný* jeho výpad odrazil téměř ledabyly.

Jakmile se čepele střetly, ocel se roztříštila.

Nočním lesem se rozlehl výkřik a dlouhý meč se rozlétl na stovky ostrých střepů, které se snesly k zemi jako déšť jehel. Royce si klekl, zaječel a zakryl si oči. Mezi prsty mu crčela krev.

Diváci společně, jako na povel, vykročili vpřed. Meče se v mrtvolném tichu zdvíhaly a klesaly. Byla to chladná řezničina. Bledé čepele projížděly kroužkovou košilí, jako by byla z hedvábí. Will zavřel oči. Hluboko pod sebou slyšel jejich hlasy a smích ostrý jako rampouchy.

Než našel odvahu podívat se znovu, uteklo hodně času. Pahorek pod ním byl prázdný.

Zůstal na stromě a skoro se neodvažoval ani dýchat. Měsíc se mezitím kradl přes černé nebe. Nakonec, svaly zkroucené křečím a prsty otupělé mrazem, Will slezl na zem.

Royceovo tělo spočívalo tváří dolů ve sněhu, jednu paži měl utatou. Hustá sobolína byla na spouště míst prosekaná. Jak tam ležel, bylo náhle zřetelně vidět, jak byl mladý. Pouhý chlapec.

Pár stop od něj Will našel to, co zbylo z meče – kus kovu rozštípnutý a zkroucený jako strom zasažený bleskem. Will si klekl, ostražitě se rozhlédl a hmátl po něm. Zlomený meč bude jeho důkazem. Gared už z něj bude umět něco vyčíst, a když ne on, tak ten starý medvěd Mormont nebo mistr Aemon určitě. Čeká Gared ještě u koní? Musejí si pospíšet.

Když Will vstal, stál nad ním ser Waymar Royce.

Skvostné oblečení bylo na cáry, tvář měl zpusťšenou. Ze slepé, bílé zřítelnice levého oka mu trčel úlomek meče.

Pravé oko měl otevřené. Planulo modře. Vidělo.

Zlomený meč Willovi vypadl z necitlivých prstů. Zavřel oči v modlitbě. Ladné dlouhé prsty mu přejely po tváři a pak se mu sevřely kolem hrdla. Vězely v přejemné kožešině a byly lepkavé krví, ale přesto studené jako led.